

end at stå vagt omkring det kommunale selvstyre. Derfor er dette lovforslag heller ikke på nogen måder et angreb på det kommunale selvstyre.

Når der nu bliver draget paralleller til debatten i formiddags omkring solenergi, som jeg ikke selv havde lejlighed til at overvære, kunne man jo tilsvarende drage paralleller til den debat, vi havde lige før, vi kom til det her lovforslag, nemlig et forslag om rengøringsstandarder og hygiejnestandarder, hvor Socialdemokratiet altså ved lov ville tvinge alle landets sygehuse til at opfylde nogle helt bestemte hygiejnestandarder, så at sige en helt bestemt måde at gøre rent på. Det var ikke noget indgreb i noget selvstyre.

Her er der jo ikke tale om, at vi pålægger – i overført forstand – kommunerne en bestemt pligt til at gøre rent på en bestemt måde. Man kan sige, at vi understreger deres pligt til i overført forstand at gøre rent, og så er det i øvrigt op til dem selv fuldstændig at bestemme, hvad der skal gøres rent, hvor meget der skal gøres rent. Der er nemlig intet indgreb i det kommunale selvstyre her.

Det her sætter en tyk streg under den gammelkendte sætning om frihed under ansvar. Det er fortsat kommunerne selv, der fuldstændig suverænt prioriterer, hvilke opgaver der skal løses. Det er også et svar til fru Marianne Jelved. Hvad er de rigtige løsninger? Ja, det er de løsninger, man lokalt beslutter sig for. Det rokkes der ikke ved.

Det eneste, der skabes, er en tydeligere forpligtelse til på en systematisk måde, som er genkendelig fra kommune til kommune, at arbejde sig igennem sin opgaveportefølje og lægge en strategi for, hvordan man vil udvikle den. Og det får vi alle sammen brug for, for vi lever i et samfund, der er knap på ressourcer.

Jeg er meget enig med alle de ordførere, der har sagt, at vi jo ikke skal ansætte flere i den offentlige sektor til at sidde og lave papirusseri. Nej, vi skal stå vagt om, at de hænder, der er til rådighed ude i landets kommuner og amter – og i staten for den sags skyld – anvendes på borgerne nære opgaver. Derfor er der så meget desto større grund til, at vi er ekstremt agtpågivende med hensyn til, om vi nu løser opgaverne bedst muligt. Det kræver systematik, og det er den systematik, som det lovforslag her for den del, der har med servicestrategierne at gøre, lægger vægt på.

Så har det også været et gennemgående træk hos de skeptiske ordførere, at der primært har været fokus på de nye forpligtelser, som lovforslaget skaber. Der fjernes jo også nogle forpligtelser. Det fjerner nemlig alle de der bakspejlsvurderinger, man har belemret kommunerne med, hvor kommunerne har skullet lave redegørelse for, hvad man har gjort, hvor meget man har udliciteret for, og sende det ind til Indenrigsministeriet, så det kunne stå og samle støv på nogle hylder. Alt det der fjernes jo.

Servicemålsætninger, som efterfølgende skulle indrapporteres til Indenrigsministeriet, rene bakspejlsvurderinger, fjernes. Vi flytter sådan set fokus fra blikket i bakspejlet til blikket gennem foruden. Det er ikke noget indgreb i det kommunale selvstyre. Det er sådan set en løftestang til at give det lokale selvstyre ny energi. Det er et hovedsigte med forslaget her.

Så er der den anden del omkring udfordringsretten. Jeg synes, debatten har været præget af nogle misforståelser her, for udfordringsretten skaber jo ikke nogen pligt i den enkelte kommune til at samle handsken op i den forstand, at man så tvinges til at tage det tilbud, som den private kommer med. Nej, det man tvinges til med lovforslaget her, er at tage de private tilbudsgivere alvorligt, at underkaste de bud, der måtte komme, en seriøs og anstændig sagsbehandling på byrådsniveau.

Nu var der nogle, der drog paralleller til Farum. Jeg forstod ikke helt, hvad de præcist gik ud på, men skulle man drage én, så skulle det vel netop være, at den sag jo viser vigtigheden af, at de politiske dispositioner flyttes ind i byrådslokalet frem for i økonomiudvalgslokalet eller på borgmesterkontoret. Det er jo sådan set hovedsigte med forslaget her, nemlig at det er kommunalbestyrelsen som kollektivt organ, der må stå til ansvar for at afvise private bud eller acceptere private bud.

KL 19,00

Der ligger ikke nogen løsning i – sagt til hr. Arne Toft – at hæve tærskelværdien fra 250.000 kr. til den tærskelværdi, man kan finde i EU's tjenesteydelsesdirektiv. For EU's tjenesteydelsesdirektiv har jo ikke noget med det her at gøre. Det går jo på, at hvis man får løst en opgave privat oppe over tærskelværdien, kan man først få den løst privat, når man har lavet et åbent udbud. Det skaber ikke nogen forpligtelse til overhovedet at spørge, om der er private, der er interesserede i at løse opgaven. Så det har jo et helt andet sigte.